

Arrest

nr. 79 470 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2009 doet verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als zelfstandige.

1.2. Op 9 mei 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 31 augustus 2011 wordt de beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het

recht op verblijf van (...)

geboren te Mun. Constante, op (in) 22.05.1983

van Roemenië nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 13/3/09, en verkreeg de E-kaart op 9/05/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 5/2/09 tot 31/3/09. Sindsdien is betrokkene nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980)

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 2de categorie als alleenstaand persoon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 40, §4, 1° en artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook van het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen besproken.

Verzoekster betoogt als volgt:

"1e Ernstig Middel: Schending van de artikel 40 §4, 1° en artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 Overwegende dat artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat: Artikel 40 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing §2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk. §3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid: § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: I hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken. zolang hij kan bewijzen dat hij no werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld: 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt," Overwegende dat artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat: Artikel 42bis § 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid 20 en 30, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. § 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 10, in de volgende gevallen. [...] "Ingevoegd bij wet van 25 april 2007, inwerkingtreding op 1juni 2008, eigen onderlijning. 4 30 hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste 12 maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als

werkzoekende bij de bevoegde diensten voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste 6 maanden behouden; 4° hij start met een beroepsopleiding behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid' is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.' Overwegende dat vertoogster naar België kwam om te werken; Overwegende dat staande haar verblijf vertoogster werd ontslagen om redenen buiten haar wil; Overwegende dat vertoogster zich inderdaad heeft gericht tot het OCMW van Mechelen teneinde maatschappelijke dienst te genieten; Dat vertoogster evenwel overeenkomstig artikel 40, §4, 10 van de Wet van 15 december 1980 werkzoekende is en een reële kans heeft om te worden aangesteld; Dat vertoogster dan ook geen onredelijke belasting vormt voor de sociale zekerheid van het Rijk; Dat de verwerende partij louter heeft nagekeken of vertoogster OCMW steun heeft gevraagd en gekregen om te besluiten dat vertoogster in het rijk zou verblijven in strijd met artikel 40 § 1,10 maar niet heeft nagekeken of vertoogster werkzoekende is en of zij een reële kans heeft op tewerkstelling; Dat in dezelfde zin nalezing van het administratief dossier zal aantonen dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik conform artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980, alvorens te beslissen zelfs maar heeft verzocht stukken mede te delen waaruit zou kunnen blijken of vertoogster zou voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 42bis §2, 3° of 4°; Dat de beslissing dan ook werd genomen in strijd met artikel 40 en artikel 42 bis van de Wet van 15 december 1980 waarbij eveneens het beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden, waarover infra meer; Overwegende dat het eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel het grondgebied te verlaten dan ook moet worden vernietigd; Het eerste middel is ernstig;"

"2e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alsook het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheid- en het Zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering in het bijzonder Overwegende dat de beslissing van beëindiging van het verblijfsrecht met bevel het grondgebied te verlaten door de verwerende partij niet alleen uiterst streng is maar bovenal in strijd werd genomen met de bepalingen van artikel 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980; Dat bovendien vertoogster ontkent dat zijn een onredelijke belasting zou betekenen van het Belgische systeem van sociale zekerheid; Overwegende dat de beslissing volstrekt onredelijk is en werd genomen in strijd met het Algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder; Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als jt zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd; Overwegende dat zoals supra werd aangetoond de motivering in feite en in rechte dient te worden beschouwd als zijnde niet draagkrachtig derhalve als zijnde niet bestaande noch in feite noch in rechte wat een inbreuk betekent op de verplichting tot uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in het algemeen en met artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 in het bijzonder maar bovendien in strijd is met het algemeen beginsel van de verplichting tot de inhoudelijke afdoende motivering; Dat vertoogster dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd; Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid; Dat minstens op deze g6rond de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid als niet zorgvuldig moeten moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd; Dat het tweede middel ernstig is;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 maart 2009 een aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van zelfstandige. Verzoekster werd op 9 mei 2009 in bezit gesteld van een E-kaart. Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kon de verwerende partij, nadat aan verzoekster op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht was toegekend, vervolgens verifiëren of verzoekster nog voldeed aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat verzoeksters zelfstandige activiteit slechts geduurd heeft van 5 februari 2009 tot 31 maart 2009. Na deze periode blijkt dat verzoekster niet meer is aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds en dat zij een beroep heeft gedaan op het OCMW om over bestaansmiddelen te beschikken. De verwerende partij heeft op grond van inlichtingen die zij verkreeg via de kruispuntbank van de sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent geoordeeld dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. De verwerende partij kon derhalve toepassing maken van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster bevestigt dat zij zich heeft gericht tot het OCMW van Mechelen. Zij is evenwel van mening dat zij overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet werkzoekende is en een reële kans heeft om te worden aangesteld. Zij meent dan ook geen onredelijke belasting te vormen voor de sociale zekerheid. Zij betoogt dat de verwerende partij haar op geen enkel moment heeft verzocht om stukken mee te delen waaruit zou kunnen blijken dat zij nog voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 42bis § 2, 3° of 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40 § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.”

De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoekster sinds 31 maart 2009 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen vrijwel twee jaar en vijf maanden betreft, niet meer tewerkgesteld is geweest en dit terwijl zij voorafgaand slechts twee maanden gewerkt heeft, zodat het geenszins kennelijk onredelijk kan genoemd worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij nog steeds een reële kans maakt op tewerkstelling. De verzoekende partij betoogt slechts doch toont niet aan dat zij kans maakt op het vinden van werk en toont evenmin aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing werk heeft gezocht. De verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat zij nog voldoet aan voormelde bepaling. Evenmin kan de redenering van de verzoekende partij gevolgd worden waar zij voorhoudt dat zij geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel vormt. Bij het nemen van de bestreden beslissing had de verzoekende partij al meer dan een jaar leefloon ontvangen terwijl zij slechts hoogstens twee maanden zelfstandige activiteiten heeft uitgeoefend. Gelet op de uiterst korte periode van tewerkstelling waarna verzoekster zich wendde tot het OCMW en tot aan de bestreden beslissing haar toevlucht hiertoe zocht, kon de gemachtigde in redelijkheid oordelen dat verzoekster niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en dat een einde dient gesteld aan haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van de artikelen 40, § 4 en 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde, na administratief onderzoek, zijn beslissing op een correcte feitenvinding heeft gebaseerd. Verzoekster slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Gezien het voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER